

Sygn. Akt I C 545/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Stańczyk

Protokolant Ewa Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej, (...) S.A.. w W.na rzecz powódki Z. S. kwotę 80.000 zł. (osiemdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowy mi odsetkami od dnia 12.03.2014r.;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.. w W.na rzecz powódki Z. S. kwotę 3.617 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego we Wrocławiu) kwotę 4.000 zł. tytułem brakującej opłaty od pozwu.

I C 545/14

UZASADNIENIE

Powódka Z. S.wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej, (...) S.A.w W.kwoty 80.000 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł. wraz z opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje żądanie podała, iż P. W., w dniu (...). potrafił swoim samochodem idącą chodnikiem M. S., która w skutek odniesionych obrażeń zmarła na miejscu. Sprawca został skazany, za ten czyn wyrokiem Sadu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia. Pojazd sprawcy, w dacie zdarzenia, posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Powódka pismem z dnia 28.02.2014r., zgłosiła stronie pozwanej roszczenie w kwocie 100.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią córki. Strona pozwana decyzją z dnia 11.03.2014r. odmówiła wypłaty uzasadniając to brakiem podstaw prawnych. Tymczasem więź łącząca powódkę z córką była niezwykle silna. Śmierć jedynej córki była i jest dla powódki największą życiową tragedią. Nie pogodziła się z tym co ją spotkało, straciła wolę i chęć życia. Powódka bardzo kochała córkę. Córka była jej powodem do dumy. Pozostały jej jedynie wspomnienia. Zmarła była jedynym dzieckiem powódki i w związku z jej śmiercią Z. S.została całkowicie sama.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew (k. 21) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od pozwanej, tytułem zwrotu kosztów procesu kwoty 7.200 zł. oraz opłaty za pełnomocnictwo

w kwocie 17 zł. Przyznała, iż ubezpiecza odpowiedzialność cywilną kierowcy pojazdu (...)– P. W.. Zakwestionowała brak podstawy prawnej dla żądań powódki.

Sąd ustalił, iż

W dniu (...), we W., P. W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwym kierował samochodem marki V. (...), jadąc ulicą (...) od strony (...) w kierunku (...), stracił panowanie nad kierownicą, zjechał na chodnik, gdzie potrącił M. S., która w wyniku poniesionych obrażeń poniosła śmierć na miejscu.

d/ wyrok w sprawie VK 1818/02

Pismem z dnia 28.02.2014r. powódka zwróciła się do strony pozwanej o wypłatę zadośćuczynienia za śmierć córki M. S. w kwocie 100.000 zł.

d/ pismo powódki k. 38

Strona pozwana pismem z dnia 11.03.2014r. odmówiła wypłaty zadośćuczynienia argumentując to brakiem podstawy prawnej dla realizacji roszczeń powódki.

d/ pismo k. 37

M. S. była jedynym dzieckiem powódki. Powódka sama wychowywała córkę. Były bardzo zżyte. Planowały, jeszcze w przeddzień śmierci M. S., kupno większego mieszkania. Z. S. liczyła, iż córka zajmie się nią w przyszłości. Były dla siebie przyjaciółkami, zwierzały się sobie i wspierały wzajemnie. W załatwianiu spraw po pogrzebie pomagała powódce koleżanka. Po śmierci córki powódka zamknęła się w sobie, odsunęła od ludzi, nie ciesząc jej już żadne święta. Woli spędzać je sama niż ze znajomymi. Po śmierci córki przyjmowała leki psychotropowe. Obecnie nie bierze leków uspokajających. Po śmierci córki rozpoznano u powódki cukrzycę. Ojciec M. S., a mąż powódki porzucił je kiedy M. S. miała 7 lat.

d/ zeznania **powódki k.**

Sąd zważył, iż

Powództwo jest uzasadnione w całości.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony postępowania dokumentów a także na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach szkody pozwanego ubezpieczyciela, które stanowiły o okolicznościach śmierci córki powódki, dalszej chronologii zdarzeń, a także o wyniku postępowania karnego. Istotne w ustaleniu stanu faktycznego było także przesłuchanie powódki.

Powódka domagała się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 80 000 zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wywołaną naruszeniem dóbr osobistych w związku ze śmiercią córki w dniu (...). oraz odsetek ustawowych za zwłokę od dnia 12.03.2014r. do dnia zapłaty.

Pozwany ubezpieczyciel, wskazywał na konieczność oddalenia powództwa w całości z uwagi na fakt, iż do zdarzenia doszło przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c., w związku z czym powódka nie ma prawnych podstaw do domagania zasądzenia zadośćuczynienia.

Stan faktyczny sprawy był w zasadzie bezsporny. Strony nie kwestionowały przebiegu zdarzenia z dnia (...), w wyniku którego M. S. poniosła śmierć na miejscu, ani też odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku. Rozstrzygnięcie sprawy wymagało dokonania oceny podstaw prawnych dochodzenia przez powódkę roszczenia, a także wysokości zadośćuczynienia.

Powódka wskazała w pozwie, że podstawą materialnoprawną jej roszczenia w zakresie zadośćuczynienia jest przepis art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. Część doktryny w istocie, jak wskazywała strona pozwana, stoi na stanowisku, że przed nowelizacją art. 446 k.c. zasądzenie zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej nie było możliwe z uwagi na brak podstawy prawnej. Pogląd ten jednak w judykaturze nie przyjął się i w aktualnym orzecznictwie przyjęto koncepcję, którą podziela także Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę, że więź emocjonalna łącząca osoby bliskie jest dobrem osobistym, a więc na skutek śmierci osoby bliskiej uszczerbek może polegać nie tylko na osłabieniu aktywności życiowej i motywacji do przezwycięzania trudności, lecz jest także następstwem naruszenia tej relacji między osobą zmarłą a jej najbliższymi (tak SN w uzasadnieniu wyroku z dnia 25.05.2011 r., II CSK 537/11). Podobne stanowisko wyrażone zostało w wyroku z dnia 11.05.2011 r., II CSK 621/10, w którym stwierdzono, że rodzicom wskutek śmierci dziecka przysługuje na podstawie art. 448 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła w wyniku deliktu przed dniem 03.08.2008 r. Przyjęto przy tym, że ochronie z art. 23 k.c. podlegają pewne wartości niematerialne łączące się ściśle z jednostką ludzką. Więż między rodzicem a dzieckiem jest własnym prawem najbliższych, wartością niematerialną "własną" rodziców, a zatem jak i inne dobra osobiste podlega ochronie prawa cywilnego jako normy wynikającej z art. 448 k.c. Sąd Okręgowy podzielił argumentację zawartą w powołanych wyżej orzeczeniach.

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie zostało wykazane naruszenie dobra osobistego powódki. Śmierć M. S.w wypadku drogowym w dniu (...). zburzyła w bardzo dużym stopniu życie powódki. Z. S.była bardzo przygnębiona po śmierci córki, nie potrafiła i nie potrafi nadal pogodzić się z jej stratą. Po przesłuchaniu powódki Sąd nie miał wątpliwości, że obie Panie były ze sobą bardzo zżyte, wzajemnie się wspierały, wszystko robiły razem. Powódka liczyła też na wsparcie i pomoc córki na starość. Zawsze spędzały ze sobą święta i uroczystości rodzinne. Teraz święta dla powódki nie są już radosne. Mimo, że znajomi zapraszają Ją na Wigilię, powódka woli ten czas spędzać sama. Zmarła dobrze zarabiała i powódka liczyła też na wsparcie finansowe od córki. Mimo znacznego upływu czasu, nadal odczuwa smutek . Często odwiedza i dba o grób zmarłej córki.

Wskazać należy dalej, że na podstawie art. 448 k.c. kompensowana jest krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach. Ustalenie krzywdy w oparciu o rodzaj naruszonego dobra, natężanie i czas trwania tej krzywdy oraz trwałość skutków ma podstawowe i zasadnicze znaczenia przy ustalaniu wysokości sumy odpowiedniej, która miałaby stanowić rekompensatę pieniężną, za doznaną krzywdę. W związku z powyższym Sąd uznał, mając na względzie rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy i zakresu jej cierpień, że kwota zadośćuczynienia dochodzona przez powódkę jest adekwatne do tej krzywdy i cierpień jak najbardziej adekwatna. Zdaniem Sądu, zadośćuczynienie w wysokości 80 000 zł dla Z. S., spełni kompensacyjny charakter tego świadczenia. Kwota ta nie jest także nadmiernie wygórowana i odpowiada poczuciu sprawiedliwości. Sąd jest świadomy tego, że żadna kwota pieniężna nie jest w stanie zrównoważyć straty dziecka jednak w jakiś sposób może pomóc w złagodzeniu żalu i poczucia pustki. Sąd miał w szczególności na uwadze fakt, iż powódka posiadała tylko jedno dziecko, córkę M., a jej śmierć spowodowała, iż Z. S.została sama bez jakiegokolwiek bliskiej rodziny, bowiem członkowie dalszej rodziny zamieszkują poza W.. We W.powódka posiada jedynie znajomych.

Sąd podkreśla jeszcze, że orzecznictwie wielokrotnie wyrażano pogląd, iż dodany w nowelizacji z dnia 03.08.2008r. art. 446 § 4 w relacji do art. 448 k.c. poszerzył tylko możliwość uzyskania zadośćuczynienia, co ma także znaczenie dla rozmiarów przyznawanego zadośćuczynienia. Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. nie powinno być natomiast rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 k.c. nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca - zgodnie z wyborem ustawodawcy - o możliwości zastosowania art. 446 § 4 k.c., rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, bez względu na rodzaj tej krzywdy. Prowadziłoby to do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania. Mając powyższe na uwadze Sąd całkowicie zakwestionował argumentację pozwanego ubezpieczyciela i zasądził na rzecz powodów zadośćuczynienie.

Z tych też względów w zakresie wysokości zadośćuczynienia orzeczono jak w pkt. I sentencji wyroku.

W oparciu o art. 481 § 1 k.c. powódce należały się od strony pozwanej odsetki ustawowe od przyznanej kwoty zadośćuczynienia. Termin wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela wskazuje art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Dlatego Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku.

W pkt II wyroku Sąd, na podstawie art. 98 k.p.c. zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.617 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pkt. III wyroku Sąd, na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.000 zł z tytułu brakującej opłaty od pozwu, od której powódka była zwolniona.